

Iedereen zoekt geborgenheid in *'een eigen huis, een plek onder de zon'*. Het vinden van een thuisplek is nochtans niet zo idyllisch als René Froger bezingt. Vooral in een multiculturele samenleving is de drang naar een thuisplek hevig. Op die plek exclusieve rechten uitoefenen, wars van elke vorm van diversiteit, is een nieuw adagio. Wat voor de ene gemeenschap geborgenheid betekent, vormt voor een andere een regelrechte bedreiging.

Wereldwijde migratie tast het sociale en culturele weefsel van het Westen aan. De thuisplek wordt onherkenbaar tussen het alomtegenwoordig stedelijk silhouet van hoogbouw en de kale grijsheid van woningblokken.

Guido Verstraeten en Willem Verstraeten analyseren deze globalisering en mondialisering vanuit de Newtoniaanse opvatting van ruimte en tijd; vanuit de tegenstelling subject, ruimte-tijd; vanuit de secularisatie en het wegvallen van een begrensde thuisplek.

Hiertegen formuleren zij een alternatieve landethiek in het spoor van Aldo Leopold. Deze landethiek bouwen zij uit tot een fundamentele filosofie die radicaal breekt met de klassieke opvattingen van de Verlichting. De Leibniziaanse ruimte-tijd wordt de fundamentele basis voor de thuisplek. Cultuur, taal en landschap creëren de geborgenheid. Alle participanten van de thuisplek worden door diversiteit en het vreemde uitgenodigd tot openheid. Een ecologisch 'agape' verschijnt als een hernieuwde horizon. De onherbergzaamheid van de postmoderne samenleving heeft afgedaan...

Steden transformeren tot multiculturele thuisplekken. Kunstwerken creëren landschappen tot plekken van identificatie. Thuisplekken worden plekken van geborgenheid waarmee men verbonden is, zoals een schildpad met haar schild...